

foreslå strafmaksima, der ligger helt uforholdsmæssigt højt i forhold til det tilsigtede strafniveau.

Forslagsstillerne finder endvidere, at der ud fra principielle betragtninger ikke bør indføres et strafminimum i voldtægtsbestemmelsen. Et strafminimum kunne i yderste konsekvens medføre, at domstolene i videre omfang idømmer betingede domme eller henfører strafbare forhold under mildere straffebestemmelser.

Forslagsstillerne finder, at den bedste måde at nå den ønskede generelle straffeskærpelse i sager om voldtægt er at omskrive bestemmelsen til en fællesbestemmelse med én strafferamme svarende til den gældende maksimumsstraf på fængsel i 10 år. Herved opstår der ikke spørgsmål om balancen i forhold til strafferammerne i de øvrige bestemmelser om seksualforbrydelser i straffelovens kapitel 24, samtidig med at der sker en forhøjelse af strafferammen for de almindelige tilfælde af voldtægt. En væsentlig del af begrundelsen for opdelingen af den nuværende bestemmelse, således at den har to strafferammer, var, at det herved kun blev de groveste voldtægtssager, der skulle behandles som nævningsager. Denne begrundelse gør sig ikke længere gældende, idet der efter de nugældende regler som hovedregel kun skal ske nævningsbehandling i sager, hvor der bliver spørgsmål om fængselsstraf i 4 år eller derover.

Med den foreslåede nye bestemmelse med en fælles strafferamme på fængsel indtil 10 år forudsættes det, at der i retspraksis sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år, således at eksempelvis straffen for en fuldbyrdet overfaldsvoldtægt i normalt tilfældene forhøjes med 1 års fængsel til fængsel i 2 år og 6 måneder.

I dag anvendes der kun i et yderst begrænset omfang betingede straffe ved voldtægt. Med den foreslåede forhøjelse af straffen for voldtægt er der ikke til sigtet nogen ændring i dette. Det er således ikke hensigten, at den foreslåede forhøjelse skal give sig udslag i en øget anvendelse af betingede domme efter straffelovens § 56, kombinationsdomme efter straffelovens § 58 eller betingede domme med vilkår om samfundstjeneste.

Det er endvidere forslagsstillernes opfattelse, at der i den nuværende praksis ikke er tillagt det forhold, at voldtægten er begået af flere gerningsmænd i fællelse; tilstrækkelig vægt i skærpene retning. Gruppelvoldtægter må antages at indebære et særlig voldsomt og traumatiserende overgreb, og det forudsættes derfor, at dette forhold tillægges en særlig vægt i skærpene retning. Der bør således i sager om voldtægt med flere gerningsmænd ske en betydelig straf-

skærpelse i forhold til niveauet i voldtægtssager med kun én gerningsmand. Det bør også tillægges øget vægt i skærpene retning, hvis der er tale om voldtægt begået mod et barn.

Det er i øvrigt forslagsstillernes hensigt, at Rigsadvokaten fortsætter den nugældende ordning, hvorefter Rigsadvokaten i en periode får underretning om alle domme vedrørende voldtægt med henblik på at følge udviklingen i retspraksis efter lovens ikrafttræden.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Det er ikke hensigten med lovforslaget at ændre på anvendelsesområdet for straffelovens § 216 i forhold til de øvrige seksualforbrydelser.

5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Som følge af den foreslåede straffeskærpelse med gennemsnitligt 1 år i forhold til det nuværende strafniveau bliver der behov for flere pladser i kriminalforsorgens institutioner.

Baseret på det nuværende kriminalitetsmønster vil det dreje sig om anslået 35-40 ekstra pladser i kriminalforsorgens institutioner. Under forudsætning af en uændret fordeling af afsoningen mellem lukkede fængsler og åbne institutioner m.v. vil der skulle etableres 20-25 ekstra pladser i lukkede fængsler.

For så vidt angår behovet for pladser i åbne fængsler og arresthuse kan dette opfyldes inden for kriminalforsorgens eksisterende bevillingsmæssige rammer. Derimod er det ikke muligt at tilvejebringe de nødvendige 20-25 ekstra pladser i lukkede fængsler inden for den eksisterende kapacitet.

Nybyggeri med henblik på at etablere 20-25 lukkede pladser vil koste ca. 60 mio. kr. og vil først kunne være klar til brug i løbet af nogle år. I første omgang foreslås det derfor at oprette midlertidige lukkede pladser i eksisterende bygninger, bl.a. i Statsfængslet i Nyborg. Etableringen heraf vil medføre en engangsudgift på 7 mio. kr., som afholdes i 2002.

Den midlertidige løsning vil på længere sigt skulle afløses af permanente lukkede pladser, og herefter vil de midlertidige pladser kunne bruges som »bufferkapacitet« i perioder med spidsbelastning.

Spørgsmålet om etablering af permanente lukkede pladser til de dømte voldtægtsforbrydere må ses i sammenhæng med det generelle behov for lukkede afsoningspladser. Derfor vil spørgsmålet indgå i drøftelserne i forbindelse med udløbet af kriminalforsorgens flerårsaftale for 1999-2003.

Udgiften til drift af de lukkede fængselspladser forventes at udgøre 8 mio. kr. i 2003, heraf en lønsum på